

Bhaaī Kī Saazish

Injeel : Mattā 18:15-35

[Īsā^(a.s) ne bataayā ki tumheñ kyā karnā chaahie jab koī tumhaare ḳhilaaf saazish kare. Unhone kahā,] “Agar tumhaarā bhaaī tumhaare saath saazish kare, to tum use akele me uskī galti kā ehasaas dilao. Agar wo tumhaarī baat maan jae to tumne apne bhaaī se rishte ko phir se mazbut kar liyā.”⁽¹⁵⁾

“Agar wo tumhaarī baat maanne se inkaar kar de, to tum uske paas phir se jao aur is baar ek yā do logoñ ko bhī saath le jao. [Jaisā ki Taurait shareef me likhā hai:] ‘Do logoñ kī gawaahī jurm saabit karne ke liye kaafī hai.’^[a]⁽¹⁶⁾

“Agar wo un logoñ kī baat bhī sunne se inkaar kar de, to phir ye baat apnī jamaat ko batā do. Agar wo un logoñ kī baat maanne se bhī inkaar kar de, to phir tum apne bhaaī se aisā suluk karo ki jaise wo ek but parast aur beeemaan ṭaiks wasul karne waalā hai.”⁽¹⁷⁾

“Haqeeqat ye hai ki tumko parwardigaar ne is baat par hukumat dī hai ki tum jis cheez par bhī chaaho us par paabañdī lagao yā uskī ijaazat do.”⁽¹⁸⁾ Agar koī do log kisī ek baat par raazī hote haiñ, aur phir uske liye duā karte haiñ, to merā parwardigaar tumhaare liye us duā ko qubul karegā.”⁽¹⁹⁾ Kyūñki, jab bhī tum do yā teen log mil kar mere naam ke waseele se duā maāngoge, to main tumhaare saath maujud houngā.”⁽²⁰⁾

Tab Īsā^(a.s) ke shaagird janaab Patras ne paas ā kar unse puchā, “Ustaad, jab merā bhaaī mere ḳhilaaf saazish kare to main usko kitnī baar maaf karūñ? Kyā main usko saat baar maaf karūñ?”⁽²¹⁾

Īsā^(a.s) ne jawaab diyā, “Main kahtā huñ ki tum usko saat baar se zyaadā maaf kar do. Agar wo tumhaare saath sattar gunā saat baar bhī saazish kare to bhī use maaf kar do.”⁽²²⁾

“Suno! Allaah rabbul azeem kī saltanat us baadshaah ke jaisī hai ki jo apne naukroñ se apnā qarz wasul karne kā faislā kartā hai.”⁽²³⁾ Wo baadshaah apne naukroñ se paisā wasul karnā shuru kartā hai. Ek naukar ke upar uskā das hazaar sone kī thailiyōñ kā qarzā thā.^[b]⁽²⁴⁾ Lekin uske paas use adā karne ke liye paise naheen the. To us baadshaah ne hukm diyā ki us naukar ko aur uskā sab kuch bech diyā jae, yahañ tak ki uskī beewī aur bacche ko bhī taaki us paise se baadshaah ke qarz ko wasul kiyā jā sake.”⁽²⁵⁾

“Us naukar ne apne ghuṭnoñ par baiṭh kar baadshaah se fariyaad karī, ‘Mere upar raham keejie. Main apne saare qarz ko chukā duñgā.’⁽²⁶⁾ Baadshaah ko apne naukar par raham ā gayā. To baadshaah ne us naukar ke qarze ko maaf kar ke use āzaad kar diyā.”⁽²⁷⁾

“Baad me, us naukar ko dusrā naukar milā jisne us se chañdī ke sau sikke qarz me liye the. Usne dusre naukar kā girebaan pakaḍ liyā aur kahā, ‘Mujh se liye chañdī ke sikke waapas karo!’⁽²⁸⁾

“Dusre naukar ne apne ghuṭnoñ par baiṭh kar usse fariyaad karī, ‘Mere upar raham karo! Main apnā saarā qarz adā kar duñgā.’⁽²⁹⁾

“Lekin us naukar ne raham karne se inkaar kar diyā. Usne dusre naukar ko qaidḳhaane me us waqt tak ke liye ḡalwā diyā jab tak wo uskā qarz adā naheen kar detā.”⁽³⁰⁾ Jab baaqī naukroñ ne ye sab dekhā to unheñ bahut burā lagā. Wo sab baadshaah ke paas gae aur saarā qissā bayaan kar diyā.”⁽³¹⁾

“Tab baadshaah ne us naukar ko bulwaayā aur kahā, “E gunaahgaar naukar! Tune mujhse raham kī fariyaad kī aur maine tere qarz ko maaf kar diyā.”⁽³²⁾ Jis tarah se maine tujh par raham kiyā thā usī tarah se tujhe dusre naukar par raham karnā chaahie thā.”⁽³³⁾ Baadshaah ko us par bahut ḡussā āyā aur usko qaidḳhaane ke darogā ke hawaale kar diyā. Usko tab tak qaid me rakhne ke liye kahā jab tak wo apne saare qarz ko adā naheen kar detā.”⁽³⁴⁾

“Us baadshaah ne bhī wahī kiyā jo merā parwardigaar un logoñ ke saath karegā jo apne bhaaī ko dil se maaf naheen kareñge.”⁽³⁵⁾

[a] Taurait : laadā 19:15

[b] Das hazaar sone kī thailiyāñ us zamaane me do lakh saal kī mazdurī ke baraabar theeñ. Iskā matlab ki us naukar ko wo qarz adā karne ke liye do lakh saal tak mazdurī karnī paḍtī, jo ki mumkin naheen thā.